

Vendar pomagam, da izvlečemo koc izpod kolesa. Otepamo ga, a blato je mokro, kolo je pritiskalo, trdno se drže veliki rumeni madeži.

»Bodo že mama doma osnažili,« odloči naposled Ivanček. O očetu ne reče nič.

Vržemo koc čez vreče na voz, in spet gre: »No, Luca, no, bistahor!« Tako se peljejo v dolino: Ivan, vodnik, spredaj; Luca, najmočnejša, najmirnejša in najmodrejša, v sredi; Francek, čuvaj in poganjač, zadi.

Varuj vaju Bog, mlada voznika!

Ksaver Meško.

Mirko Kunčič:

Oblaček in kraljična.

Pravljicne sanje gredo čez polje. Pa je priplul iz devete dežele
Beli oblaki se smejejo, oblak kot snežec mehak in bel,
zvezde — cekinčke štejejo kradoma svetlih cekinov nagrabil
od zarje večerne do belega dne. v vrečo ogromno... in spet odletel...

Ali cekinom ni konca ne kraja: Plakala v temnem je lesu kraljična
vedno spet nove trkljajo iz raja tiste dežele, oj, plakala:
božji krilatci in zvonko pojo: »Vse so mi škratje hudobni pokrali!
»Oj, vi oblaki! Le štejte, hoho...« Kaj sem sirota dočakala!«

Gorko zasmilila se je oblaku
kraljična pregnanka; priplul je nazaj —
vse ji nabrane cekine podaril,
na krilih srebrnih spet splaval je v raj...

